

— Защо да го биемъ? каза трети. Намѣсто да го биемъ, не е ли по-добрѣ да го испѣдимъ?

— Това не е наша работа, момчета! Ние нищо не можемъ да направимъ. Ние сме длѣжни да обадимъ на надзирателя, а той, както знае, тѣй нека постѣпи съ крадеца.

— Това е право, това е право, обадохъ се нѣколко гласа.

— Да, това е право, Господа, чу се единъ гърлестъ гласъ изъ заднитѣ чинове. Прѣди да обадимъ на надзирателя, защо да мислимъ, че именно помежду насъ се намира крадецътъ?

— Вѣрно! обади се единъ тънъкъ, пискливъ гласъ.

— Тогава защо да не допустнемъ, че нѣкой отъ вѣнъ ни краде, а не нашъ съученикъ?

— Възможно е! пакъ се обади пискливия гласъ.

— Тогава ето що да направимъ: ние да обадимъ, че ни се краде, а той пѣкъ нека се постарае да намѣри крадеца.

— Прието, прието! извикахъ повечето момчета. Тѣй ч направихъ.

— Жалко е, момчета, каза имъ надзирательтъ, ако наистина има по между ви крадецъ. Макаръ и да не бѣде отъ вашия класъ, пакъ е жалко. Вие сами по лесно ще можете да го намѣрите, отколкото азъ. Откъдѣ да знамъ азъ, какво става тука, кой дохожда въ класа ви и кой краде? Нека взаимно се постарамъ да го намѣримъ и взаимно послѣ ще измислимъ наказанието му...

Трайко слушаше всичкитѣ тия разговори. Той мълчеше, като че нищо не знае. При все що виждаше, че всички го дебнатъ, той не можеше да се откаже отъ привичката си. Пакъ